

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Bc. J. O., nar. X**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Přátelství 1960, 397 01 Písek

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, 170 34

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 11. 12. 2017, č. j. MV-71171-19/SO-2016

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 12. 2017, č.j. MV-71171-19/SO-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 12. 2017, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 15. 3. 2012, č. j. OSZ-145611-3/D-Kk-2012, kterým byl žalobci od 1. 12. 2011 přiznán výsluhový příspěvek ve výši 12 931 Kč měsíčně a současně byl výsluhový příspěvek od 1. 1. 2012 zvýšen na 13 035 Kč měsíčně.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že byl propuštěn ze služebního poměru na vlastní žádost ke dni 30. 11. 2011. Dne 23. 11. 2011 podal žádost o výsluhový příspěvek, o které bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnitra. Žalobce se odvolal, o odvolání rozhodl ministr vnitra ve věcech služebního poměru dne 28. 8. 2012, rozhodnutím č. 380/2012. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k městskému soudu, který rozsudkem ze dne 3. 5. 2016, č. j. 5 Ad 20/2012-35 rozhodnutí o odvolání zrušil. Následně vydal ministr vnitra další rozhodnutí ve věcech služebního poměru, a to dne 8. 6. 2016, č. j. MV-71171-10/KM-2016, kterým řízení o stanovení výsluhového příspěvku přerušil do doby vyřešení předběžné otázky, tedy do rozhodnutí o doplatku služebního příjmu v souvislosti s nařízenou službou přesčas. Tato otázka byla následně vyřešena rozhodnutím Policie ČR, policejního prezidia, prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 30. 7. 2017, č. j. PPR-1297-32/ČJ-2012-990131, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 7. 12. 2011, č. 4662/2011, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu. Žalobce poukázal na to, že proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 30. 7. 2017 podal k Městskému soudu žalobu, která v době podání žaloby byla vedena u Městského soudu pod 11 Ad 22/2017.
3. Žalobce namítá, že služební funkcionář se nevypořádal s argumentací žalobce, napadené rozhodnutí vychází ze skutečností, které nejsou obsahem spisového materiálu, byl opakovaně krácen na svých právech, žalobou napadeným rozhodnutím byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, i to, že vydání rozhodnutí předcházely vady, které mohou mít vliv na vydané rozhodnutí. Zejména vytýká služebnímu funkcionáři, že postupoval v přímém rozporu s ustanovením zákona o služebním poměru, když nezjišťoval stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
4. Žalobce poukázal na to, že již v rámci podaného odvolání vznášel námitky, ve kterých upozorňoval, že při výpočtu výše výsluhového příspěvku nebyl zohledněn příjem žalobce, který měl žalobci náležet v souvislosti s nařízenou službou přesčas. K tomu však žalovaný pouze uvedl, že již bylo pravomocně rozhodnuto výše citovaným rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 30. 7. 2017. Žalobce zdůrazňuje, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobu.
5. Dále pak nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný vypořádal jeho důkazní návrhy. Ty žalovaný označil za irelevantní, neboť se vztahovaly pouze k nařizování služby přesčas a doplatku, k němuž je žalobce oprávněn v souvislosti s výkonem přesčasové služby.
6. V další žalobní námitce žalobce namítá nesprávné doručení prvostupňového rozhodnutí, které bylo doručeno přímo účastníku a nikoliv zmocněnci.

7. Další zkrácení procesního práva žalobce jakožto účastníka řízení spočívá v odepření nahlédnutí do spisového materiálu. Toto právo v sobě obsahuje i právo příslušníka vytvořit si kopie spisového materiálu. Žalovaný sice připustil, že takové jednání je zkrácení procesních práv, avšak nevyvodil z toho žádné závěry. Nebylo možné toto pochybení zhojit v odvolací fázi řízení.
8. Žalobce pak zejména zdůrazňuje, že žádný z funkcionářů neměl zájem na zjištění skutečného skutkového stavu. Ředitel odboru má prostředky (§ 180 odst. 2 zákona) a dokonce i povinnost rozhodnout o průměrném hrubém příjmu příslušníka, zejména za situace, kdy je výše hrubého příjmu zpochybňována.
9. Znovu zdůraznil, že proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 30. 7. 2017 podal žalobu a je přesvědčen, že probíhající řízení mělo být u žalovaného přerušeno stejně jako v jiných případech.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zdůraznil, že při svém rozhodování o výsluhovém příspěvku vycházel ze skutečnosti, že bylo již pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za službu přes čas vykonanou v letech 2009 až 2011. Toto rozhodnutí vyřešilo předběžnou otázku důležitou pro vydání napadeného rozhodnutí ohledně žalobcem požadovaného doplatku služebního příjmu za službu přesčas, a to tak, že mu nenáleží. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebylo třeba ohledně služebního příjmu žalobce rozhodného pro výpočet výsluhového příspěvku jakkoli doplňovat dokazování a zjišťovat jiný skutkový stav věci než ten, který vyplývá z pravomocného rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20. 7. 2017. K projednání věci se zástupcem odborové organizace, zdůraznil, že tento byl členem senátu a na jeho jednání byl pozván. Rovněž mu byl zaslán návrh doporučení senátu a byl několikrát žádán o spolupráci. Vzhledem k jeho pasivnímu přístupu k věci bylo napadené rozhodnutí vydáno bez jeho vyjádření. Zdůraznil také, že vydání napadeného rozhodnutí bylo plně v kompetenci odpovědného služebního funkcionáře – ministra vnitra – tedy ani případné procesní nedostatky při jednání senátu nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Řízení před soudy

11. Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 3. 2021 řízení v nyní projednávané věci přerušil, a to do pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 338/2019. Důvodem pro přerušení byla skutečnost, že se žalobce u zdejšího soudu domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20. 7. 2017, č. j. PPR-1297-32/ČJ-2012-990131, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 7. 12. 2011, č. 4662/2011, kterým byla podle ustanovení § 135 odst. 1 zákona o služebním poměru s odkazem na § 54 zákona o služebním poměru zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu, a toto rozhodnutí potvrdil. Vzhledem k tomu, že otázka řešená v řízení před Městským soudem pod sp. zn. 11 Ad 22/2017 a následně před Nejvyšším správním soudem, který rozhodoval o kasační stížnosti pod sp. zn. 10 As 338/2019, a otázka řešená v nyní probíhajícím řízení spolu velmi úzce souvisí, rozhodl soud o přerušení řízení, kterým přezkoumává rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, jehož

podkladem bylo právě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o doplatek služebního příjmu. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 10. 2021, č. j. 10 As 338/2019-54 zamítl kasační stížnost prvního náměstka policejního prezidenta proti rozsudku u Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2019, č. j. 11 Ad 22/2017-63, kterým bylo zrušeno rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20. 7. 2017.

12. S ohledem na skončení řízení před Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti žalovaného Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 11. 2021, č. j. 11 Ad 3/2018-33 rozhodl o pokračování v přerušném řízení.

Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu předloženého žalovaným správní orgánem soud zjistil, že o podané žádosti o výsluhový příspěvek bylo rozhodnuto prvostupňovým správním orgánem tak, že žalobci byl přiznán výsluhový příspěvek ve výši 12 931 od 1. 12. 2011 a současně byl výsluhový příspěvek od 1. 1. 2012 zvýšen na 13 035 Kč měsíčně.
14. O podaném odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí potvrdil a podané odvolání zamítl. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že ve věci původně vydal ministr vnitra rozhodnutí ze dne 28. 8. 2012, č. 380/2012, proti kterému podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 3. 5. 2016, č. j. 5 Ad 20/2012-35 rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru zrušil a věc vrátil ministru vnitra k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že pro posouzení nároku účastníka řízení na výsluhový příspěvek je nezbytné určit, zda se do jeho služebního příjmu započítává jím odpracovaná služba přesčas. Pokud by důvod nařízení služby přesčas nenaplnovaly podmínky nařízení služby přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, je na místě účastníku řízení přiznat za tuto službu přesčas služební příjem. Následně by bylo nutné tento služební příjem zohlednit při stanovení výše výsluhového příspěvku.
15. Vzhledem k tomu, že řízení o doplatek služebního příjmu za službu přesčas nebylo skončeno v době vydání uvedeného rozsudku, ministr vnitra rozhodnutím ze dne 8. 6. 2016, č. j. MV-71171-10/KM-2016 řízení odvolání přerušil do pravomocného vyřešení předběžné otázky. Poté, co první náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru dne 20. 7. 2017 pod č. j. PPR-1297-32/ČJ-2012-990131 rozhodl o zamítnutí žádosti účastníka řízení o doplatek služebního příjmu, a byla tak vyřešena pravomocně předběžná otázka, pokračoval žalovaný v řízení o výsluhovém příspěvku žalobce. V rozhodnutí dále uvedl výpočty výše výsluhového příspěvku, přičemž zohlednil celkovou dobu služby účastníka řízení. Pokud žalobce v odvolání namítal, že při výpočtu výsluhového příspěvku nebyl zohledněn služební příjem účastníka řízení za službu přes čas, zdůraznil, že účastníku řízení nebyl do doby rozhodování žalovaného přiznán žádný doplatek služebního příjmu, a proto nebylo při rozhodování o výsluhovém příspěvku co zohledňovat. Existence pravomocného rozhodnutí, v němž byl vyřešen nárok účastníka řízení na doplatek služebního příjmu za službu přesčas, brání dalšímu posuzování a novému rozhodování v této věci. Z toho důvodu neprovedl ani důkazy navržené žalobcem, a to doklad týkající se vykonané služby přesčas, neboť žalovanému vyhodnocování služby přesčas vykonané účastníkem řízení v letech 2009 až 2011 nepřisluší. Žalovaný svůj postup odůvodnil s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, č. j. 11 Ad 11/2015-51, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí služebního funkcionáře o odchodném, v němž nebyl samostatně a znovu

posuzován a zohledněn případný služební příjem za údajně neoprávněně nařízenou službu přesčas, neboť o této skutečnosti bylo v inkriminované pravomocně rozhodnuto samostatným rozhodnutím služebního funkcionáře, jež bylo pro rozhodování o odchodném závazné. Žalovaný také připustil procesní pochybení v případě doručování rozhodnutí, avšak uvedl, že toto pochybení nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stejně tak se vyjádřil i k otázce nahlížení do spisového materiálu, které bylo zhojeno tím, že žalobci bylo umožněno nahlížet v odvolacím řízení.

Posouzení věci městským soudem

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti o výsluhový příspěvek. Zásadní otázkou spornou mezi účastníky je, zda žalovaný ve svém rozhodnutí měl při stanovení výše výsluhového příspěvku zohlednit i služební příjem žalobce za službu přesčas. Žalovaný tento příjem nezohlednil, neboť dospěl k závěru, že mu nepřísluší přehodnocovat skutečnosti, o nichž bylo rozhodnuto pravomocně příslušným správním orgánem závazným správním aktem. Existence pravomocného rozhodnutí, v němž byl řešen nárok účastníka řízení na doplatek služebního příjmu za službu přesčas, podle něj brání dalšímu posuzování a novému rozhodování v této věci. Vycházel přitom z toho, že v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo žádné pravomocné rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře o přiznání doplatku služebního příjmu za službu přesčas.
18. Výše výsluhového příspěvku bývalých příslušníků se stanovuje podle § 157 a násl. zákona o služebním poměru v závislosti na výši měsíčního služebního příjmu. Podle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru se za měsíční služební příjem pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem, poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dem skončení služebního poměru příslušníka.
19. Pro posouzení žalobcova nároku je tedy nezbytné určit, zda se do jeho služebního příjmu započítává jím odpracovaná služba přesčas.
20. Ze správního spisu je patrné, že se žalobce u správního orgánu domáhal zaplacení služebního příjmu v souvislosti s tvrzenou nezákonně nařízenou službou přesčas v samostatném řízení, a to právě i za období, které bylo rozhodné pro výpočet výsluhového příspěvku.
21. Nelze tedy odhlédnout od toho, že žalobce byl u zdejšího soudu úspěšný se žalobou podanou proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20. 7. 2017, č. j. PPR-1297-32/ČJ-2012-990131, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 7. 12. 2011, č. 4662/2011, kterým byla podle ustanovení § 135 odst. 1 zákona o služebním poměru s odkazem na § 54 zákona o služebním poměru zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu. Městský soud rozsudkem ze dne 3. 9. 2019, čj. 11 Ad 22/2017 – 63 napadené rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že některé přesčasové hodiny nebyly nařízeny v důležitém zájmu služby a měly být tedy žalobci proplaceny. Kasační stížnost podanou prvním náměstkem

policejního prezidenta Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 10. 2021, č. j. 10 As 338/2019-54 zamítl.

22. Soudy odkázaly na dnes již konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve věci proplácení služeb přesčas uvádí, že přesčasové hodiny jsou v souladu s § 54 odst. 1 a § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru propláceny, pokud přesáhnou hranici 150 hodin za rok. Na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má ovšem příslušník obdobná práva i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, pokud tato služba byla nařízena v rozporu se zákonem.
23. Zákonné podmínky nařízení služby přesčas jsou stanoveny v § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a zahrnují následující body: 1) důležitý zájem služby, 2) výjimečnost služby přesčas, 3) její odůvodnění a 4) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce. Jak již soud výše uvedl, městský soud dospěl k závěru, že služba přesčas byla žalobci v některých případech nařízena v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a správní rozhodnutí proto zrušil. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí, kterým kasační stížnost žalovaného zamítl.
24. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je v následujícím řízení na žalovaném, aby vymezil konkrétní důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčas žalobci v rozhodném období. Pokud takové konkrétní důvody nenajde nebo zjistí, že ve světle judikatury správních soudů nepostačovaly pro nařízení služby přesčas, přizná žalobci za každou neoprávněnou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce plnění uvedené v § 125 odst. 1 větě druhé zákona o služebním poměru a následně ho zohlední i při stanovení výše odchodného a výsluhového příspěvku (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. května 2013, čj. 4 Ads 11/2013-41).
25. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v tomto duchu s námitkami žalobce nevypořádal a neuvedl, na základě jakých podkladů došel k výpočtu částky výsluhového příspěvku žalobce; v odůvodnění odkázal toliko na zákonná ustanovení a na rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 20. 7. 2017, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti o doplatek služebního příjmu za službu přesčas (následně zrušené soudem). Za této situace nemá soud dostatek podkladů, aby přezkoumal zákonnost postupu žalovaného, neboť rozhodnutí žalovaného neobsahuje odůvodnění, jež by činilo toto rozhodnutí přezkoumatelným.
26. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Služební funkcionář v této věci založil své rozhodnutí na tehdy pravomocném rozhodnutí ve věci doplatku za přesčasové služby, čemuž nelze nic vytknout. Pokud však soud posléze zrušil ono „podkladové“ rozhodnutí ve věci doplatku, musí se výjimečně uchýlit od zásady upravené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a vzít v úvahu i osud „podkladového“ rozhodnutí v době, kdy přezkoumává akt navazující. V opačném případě (pokud by soud jen konstatoval, že navazující akty služebního funkcionáře jsou zákonné, protože v době vydání vycházely z pravomocného „podkladového“ rozhodnutí) by se žalobce sice domohl nového rozhodnutí ve věci doplatku, ale i pokud by nakonec byl jeho služební příjem v novém řízení určen jako vyšší, nezměnilo by se tím nic na výši výsluhového příspěvku. Žalobce přitom od počátku důsledně uplatňoval v navzájem souvisejících řízeních (doplatek služebního příjmu, výsluhový příspěvek) stejnou argumentaci a proti všem rozhodnutím služebního funkcionáře také podal správní žaloby. Soud považuje za nutné v této

souvislosti poukázat i na to, že žalobce napadl u zdejšího soudu i rozhodnutí služebního funkcionáře o odchodném, přičemž této žalobě soud vyhověl rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č.j. 8Ad 14/2012 – 75, neboť dospěl ke shodnému názoru, že je nutné při stanovení výše odchodného zohlednit, že rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o proplacení práce přesčas, bylo zrušeno.

27. Nepřihlédnout v navazujícím žalobním řízení ve věci výsluhového příspěvku k výsledku řízení o žalobě ve věci doplatku za přesčasové služby by dle soudu zcela popřelo smysl žaloby podané v této navazující věci. Příslušný služební funkcionář by totiž měl v novém řízení nejprve novým rozhodnutím určit případnou výši doplatku za přesčasové služby a teprve poté rozhodovat o výši výsluhového příspěvku.
28. Pro úplnost soud považuje za nutné uvést, že rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, č. j. 11 Ad 11/2015-51, jímž argumentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť jím byla *zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí služebního funkcionáře o odchodném, v němž nebyl samostatně a znovu posuzován a zohledněn případný služební příjem za údajně neoprávněně nařízenou službu přesčas, neboť o této skutečnosti bylo v inkriminované době pravomocně rozhodnuto samostatným rozhodnutím služebního funkcionáře, jež bylo pro rozhodování o odchodném závazné a na které odkázal žalovaný ve svém rozhodnutí* bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 163/2017-53, a to včetně napadeného rozhodnutí Policie ČR, policejního prezidia ve věcech služebního poměru ze dne 24. 3. 2015, č. j. PPR-35397-13/ČJ-2014-99031. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k opačnému závěru, tedy že je *nutno pro výpočet odchodného posoudit rovněž namítanou nezákonnost nařízených přesčasů a jejich případný doplatek zohlednit při stanovení výše odchodného*.
29. Vzhledem k tomu, že soud ruší napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost, nezabýval se již dalšími námitkami uvedenými v podané žalobě, neboť by na zrušující výrok rozhodnutí nemohly mít žádný vliv.

Závěr a náklady řízení

30. Městský soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodnutí o zamítnutí žádosti o výsluhový příspěvek odůvodnil v podstatě odkazem na rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru, kterým byla zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu za službu přesčas vykonanou v letech 2009 až 2011, neboť z tohoto rozhodnutí vycházel, když příjmy za služby přesčas nezohlednil při stanovení výše výsluhového příspěvku, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, bez uvedení řádných důvodů. Proto zrušil dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, pro nedostatek důvodů, aniž nařizoval jednání, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce byl v řízení o žalobě úspěšný, proto mu náleží plná náhrada nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na právní zastoupení, které sestávají z odměny dle § 6, § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v celkové výši 6 200 Kč za 2 úkony dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby), přičemž odměna za 1

úkon právní služby činí 3 100 Kč, dále náhrady hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tedy za 2 úkony právní služby celkem 600 Kč. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 9 800 Kč.

32. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za písemné podání datované „ze dne 27. 6. 2018“, neboť v tomto podání žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nebyly v řízení uvedeny již dříve. Soudem byl žalobce pouze vyzván ke sdělení, zda trvá na nařízení ústního jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. ledna 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu